

Húsvétvasárnap

Kol 3,1–4

„Ami odafönn van, azzal törődjete!”

¹Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fönt van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. ²Ami ott fönn van, arra legyen gondotok, ne a földiekre. ³Hiszen meghaltatok, és életetek Krisztussal el van rejtve az Istenben. ⁴Amikor majd Krisztus, a mi életünk megjelenik, veled együtt ti is megjelenetek dicsőségben.

Krisztus feltámadása az apostoli igehirdetés központi tézise, mely csak keresztény forrásokban található meg. A legrégebbi írott formában a feltámadásról Kr. u. 53-ban az első korintusi levélben (15,3–8) olvashatunk. Pál felsorolja az örökölt tanúságtételeket, többek között a Péternek és az ötszáz testvérnek történt megjelenéseket. Ez a szöveg egyfajta hitvallásnak tűnik már itt is, melynek arám szöveget tükröző irodalmi formája azt jelzi, hogy eredetét palesztinai közösségben kell keresnünk. Az őskeresztény himnuszok (Ef 5,14; Fil 2,6–11; 1Tim 3,16) arról tanúskodnak, hogy ezt a hitvallást a liturgiában is állandóan ismételték mint a közösség legfontosabb tanítását. Az Apostolok Cselekedeteiben olvashatjuk Pálnak azokat a beszédeit, amelyeknek visszatérő témája Krisztus feltámadása. De soha nem ismétli el az apostol pusztán a Jézus Krisztus feltámadását úgy, mint ami egyszeri következmény nélküli esemény, hanem amely a hívek feltámadásának, sőt már evilági életük horizontjának meghatározó jelensége.

Az apostolok életét Krisztus feltámadása alapvetően megváltoztatta. Az eddigi félénk tanítványokból, akik a szenvedéstörténet idején elrejtőztek, most tanúságtévő, bátor igehirdetők lettek. Figyelembe kell vennünk azt is, hogy Jézus feltámadásáról szóló evangéliumi hagyományok rögzítése a levélirodalomban már jelzett hitvallási formulák után születtek meg. Tehát Jézus sírja körüli események leírását a feltámadás hitét birtokló írók rögzítették. A húsvéti feltámadás hit pontos eredetét tehát nem tudjuk meghatározni, de valaminek történnie kellett, hogy a depresszióban és félelemben élő tanítványok szívében ilyen gyökeres változás állt be. A húsvéti feltámadás hite a keresztény közösségben élő tekintélyes személyek tapasztalatára épült. Ez a tapasztalat azonban folytatódott, és nem igaz Lessing (1777) kijelentése, hogy ez kizárólag az első tanítványokra korlátozódott volna. Jézus feltámadásának óriási mozgósító szerepe van Pál igehirdetésében,

amelyben a hívek feltámadásával kapcsolódik össze ez a tanítás. Egyben Jézus feltámadásának tapasztalata a földi Jézus igehirdetésének igazolása is. A feltámadás tanítása megosztotta a Jézus-eseményről értesülteket, zsidókat és pogányokat egyaránt. Kezdetől fogva megtaláljuk a feltámadás tana ellen tiltakozókat is, mégis Pálnak milliós nagyságrendű tömeget sikerül mozgósítania ezzel a tanítással, sőt a feltámadás hite a keresztény egyházban soha nem változott és nem gyöngült meg.

A feltámadáshoz tartozott a hívek feltámadása, amely egyrészt spirituális feltámadást jelentett már itt a földön, vagyis a bűnből való feltámadást. Ilyen spirituális feltámadást hirdet a mai levél is, a feltámadásban hívőket „Jézussal feltámadtak”-nak nevezi (1. v.), és az ún. felsőbbrendű, égi értékek követését természetes követelménynek tartja. Egy új emberideál és emberi magatartás születik a feltámadás hitével együtt a keresztény egyházban. A végítélet és a Krisztussal való öröklét hitében átalakulnak a földi élet dimenziók a hívő számára. A keresztény közösségekben más típusú közösségi életet rendeznek be, mint amilyen a közösséget körülvevő városban (polisz) található. A keresztényeket valamiféle lelkesedés tölti el, egész életüket odaadják ezért az eszméért. Földi életük végének nem a halált nevezik, hanem a feltámadást, és a halált csak álomnak, elszenderülésnek tartják. Ami azt is jelenti, hogy az első apostolok tapasztalata éppen olyan hatással van az életszemléletük változására, mint azoknak, akik csak a szavukra hisznek.

A feltámadás hitének személyes átélése és elfogadása nem a tanult vagy hallott hit megértését jelenti csupán, hanem a megélt hit elfogadását. A feltámadás hitének elfogadása azonban nem pusztán filozófiai és ismeretelméleti kérdés, hanem morális követelményekkel járó döntés is. Jézus feltámadásának és a feltámadás hitének elfogadására csak érett, felelősen gondolkodó személyiség képes, aki azt is belátja, ezután földi vágyait is az új hitnek kell alárendelni. Aki belátja, hogy a Jézus által képviselt emberideál, nem a személy életének korlátozását jelenti, hanem inkább kiteljesedését. Ezért a feltámadás hitének nemcsak világi története van, hanem egy pszichológiai története is, minden emberben. A földi Jézusról szóló szép és jámbor történeteket vagy a Jézus születéséről szóló megható családtörténetet könnyű elfogadni, mert nem feltétlenül kötelez állásfoglalásra bennünket. A feltámadás tanának elfogadása olyan változtatást követel, amelyet Pál azzal a képpel fejezett ki, hogy a hit elfogadása előtti földies irányultságú ember meghal bennünk és az új, a mennyei értékekre figyelő ember megszületik. Ez tényleg óriási változás életünkben.